

[Niels Anker Kofoed]

Må jeg derefter vende mig til den socialdemokratiske ordfører, hr. Westh, som synes, at hvis særskatten skulle væk, så skulle man også pille ved dyrtidsportionerne. Jeg ved ikke, om jeg forstod det rigtigt, men det må vel forhåbentlig være en fortalelse, for hvis det er rigtigt, så har regeringen sagt, at den bryder med landbrugspolitikken principper. Man har i hvert fald efter min opfattelse ikke mulighed for at kombinere det fiskale og prisudviklingen. Det er i strid med landbrugspolitikken principper, at man ophæver prisvirkninger ved fiskale foranstaltninger. Her har man altså sagt tydeligt, at fordi man skulle have fjernet dyrtidsportioner, så skulle landbruget have en særskat for at forhindre, at vi fik den pris, som følger af principperne i Romtraktaten. Jeg håber, det er en fortalelse; ellers synes jeg, det er ret alvorligt.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Grove, at jeg takker for tilslutningen til vort beslutningsforslag. Jeg er nu ikke helt sikker på, at hr. Grove har ret i, at man i lange tider har kunnet se denne udvikling inden for landbrugssektoren. Det er nok muligt, hr. Grove har kunnet se den, men det er selvfølgelig nemmere at se den i dag end for et år siden. Det, der har ændret situationen fra i sommer og til nu, et netop det forslag, der blev vedtaget i december. Det ændrer situationen ret væsentligt. Der er også kommet et par diskonto-forhøjelser siden sommermånederne, som også har haft sin indvirkning på rentabiliteten, især for dem, der har en hel del løsgæld.

Til hr. Tang Sørensen vil jeg sige, at det er at stramme den lidt rigeligt at tale om en fejlslagen landbrugspolitik i de sidste 10 år. Men selvfølgelig kan man ikke undgå, at der kommer lidt kraftige ting frem under sådan en debat, der også bliver følelsesladet.

Jeg tror, den grundlæggende fejl ikke er landbrugspolitikken som sådan; den grundlæggende fejl – så meget kan jeg give hr. Askjær Jørgensen ret i – er, at vi har ført en forringet økonomisk politik i dette land, som ikke har kunnet holde omkostningerne i det rigtige niveau i forhold til de lande, vi eksporterer til. Det er dér, vi har gjort en vældig fejl, idet vi har ladet EF-landbrugspolitikken ligesom finansiere vores egne vanskeligheder, uden at vi har taget i betragtning, at vi kommer i en situation, hvor det er vores egne

omkostninger, der bestemmer, om vi skal kunne drage fordel af landbrugspolitikken. Det er den situation, vi er kommet i nu. Derfor forstår jeg også fremskridtspartiets forslag om, at vi nu skal helt op på 7–8 pct. i garanterede prisforhøjelser på EFs landbrugsministerrådsmøde. Det er beklageligt, hvis det skal være nødvendigt, for det er noget, der skader dansk landbrug på længere sigt.

Det rigtige er selvfølgelig at få en økonomisk politik, som mindsker vores omkostninger, således at vi kan nøjes med meget minimale forhøjelser af mindstepriserne. Dermed får vi luft for en konkurrence og kan slå ind på de andre markeder. En prisforhøjelse på 7–8 pct. vil nemlig blive til størst fordel for de velstillede i Europa, for det tyske landbrug. Det er beklageligt, at vi er kommet derhen, at vi ikke har et omkostningsniveau, som kan tåle, at vi fører en meget moderat prispolitik. Det havde været af interesse for dansk landbrug og det danske samfund.

Jeg må hellere sige til hr. Tang Sørensen, at jeg går da ud fra, at fremskridtspartiet også er interesseret i at hjælpe de landmænd, der er i akutte vanskeligheder. Jeg forstod således på hr. Tang Sørensen, at regeringens forslag om en garantiordning ikke er nok. Jeg må forstå det sådan, at en garantiordning med eventuelle rentetilskud er fremskridtspartiets parat til at medvirke til.

Hr. Bjørn Poulsen opfattede jeg som meget positiv. Han havde heller ikke noget imod en rentetilskudsordning, hvis det var nødvendigt, og heller ikke noget imod, at man fik en gældssaneringsordning. Jeg kan sige, at vores forslag er sådan udformet, at vi ikke lægger os fast på en K-låneordningsrefinansiering, men blot ønsker den bedst mulige refinansieringsordning.

Det er klart, at hvis vi skal have landbrugssektoren til at ekspandere, så kan man ikke få den til at ekspandere med et renteniveau på 15–16–17 pct. Der er simpelt hen intet, der kan forrente sig i en produktion, når man har en belastning på 16–17–18 pct. Man må altså gøre op ud fra et samfundsmæssigt hensyn, om det er rigtigt, at vi skal lade være. Så må vi altså indstille os på, at det er andre, der skal tjene pengene til vores valutakasse.

Til sidst vil jeg sige til hr. Kurt Hansen – nu er han ikke til stede, men det var måske